

A valóra vált álom

Élt egyszer egy sokat álmodozó kislány, akinek az volt a legnagyobb vágya, hogy lóra ülhessen és lovagolhasson. A szülei nagyon féltették a balesetektől, ezért csak néha engedték meg neki, hogy ellátogasson az egyik közeli, kis lovardába egy-egy órára.

Egy nap azonban az egyik lovas barátnőjével ellátogattak Starshine-ra, ahol egy hatalmas lovarda állt, rengeteg, szebbnél szebb lóval. Maja, a kislány barátnője régóta itt lovagolt és edzett. Maja észrevette az edzőjét és megkérte a férfit, hogy a barátnője, Norina, had ülhessen fel az egyik, szelíd lóra. Az edző erre ezt válaszolta:

- Vezesd be a kislányt az istállóba és válasszatok neki egy lovat!

A lányok bementek az istállóba. Norina körülnézett és egyből megakadt a szeme egy csodálatos, barna Andalúzon. Maja szerint jól választott. A lányok felnyergelték Strawberry Horse-t, majd kivitték a pályára. Ott az egyik lovasoktató megkérdezte Norinát:

- Ültél már valaha ilyen nagy lovon?
- Még soha. Csak kisebbben. – felelte a kislány.

Az oktató felsegítette az izgatott kislányt a nyeregbe, majd elkezdtek körbe-körbe lovagolni a pályán. Így ment ez napokon, heteken keresztül, mert a kislány meggyőzte a szüleit, hogy szívvel-lélekkel tudná űzni ezt a sportot. Az idő múlásával a kislány egyre ügyesebb lett, Strawberry Horse-sal egyre több technikát, módszert, ugrást, mozgásformát kipróbált és megtanult. A kislány és ló sokat fejlődött, nagyon ügyesek voltak ketten együtt. Az egyik délután a lovasoktató magához hívta a kislányt és megkérdezte tőle:

- Szeretnél elindulni a lovaddal egy ugratóversenyen?
- Juhé! – kiáltott fel a kislány! Persze, hogy szeretnék! Mikor van a verseny?
- Két hét múlva hétfvégén! Addigra jól felkészültnek kell lennetek!

Ezután Norina minden nap, egyre keményebben gyakorolt a gyönyörű, barna Andalúz lovával. A lovardában csodálattal nézték őket, mert nagyon ügyesek voltak.

Eljött a verseny napja. Norina keveset aludt, annyira várta, hogy felhangozzék a versenyt indító csengőszó. A versenypályán tökéletesen alakult minden. Hibátlan ugrásokat, akadályvételeket láthattak a nézők, akik jókora tapssal jutalmazták a lovat és lovasát. A nap izgatottan telt az eredményhirdetésig. Amikor a díjkiosztón elhangzott a harmadik és a második lovas neve, Norina kezdett elszontyolodni, mert remélte, hogy élete első versenyén az első három helyezett közé juthat. Amikor a bemondó kimondta az első helyezett ló és lovasa nevét, a kislány szemébe könny szökött, mert a ló neve után meghallotta a saját nevét is, mint a nyertes párosét. Örömeiben felkiáltott, jó magasra ugrott és odafutott a lovához megveregetni a nyakát. A közönség hangosan éltette az első három helyezettet, de Norina csak a saját családjának és a barátainak a hangját hallotta.

A hazafele úton a kislány megállás nélkül csacsogott, szíve tele volt boldogsággal. Tudta, hogy ez a nap végérvényesen megpecsételte a lovakhoz, a lovas versenyekhez való hozzáállását, s tudta, hogy lovas szenvedélyét soha nem adja fel.

jelige: „unikornis barátnő”